

Sygn. akt I USK 404/21

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania małoletniego B. L. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego matkę A. L.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie [...] w K.

o ustalenie niepełnosprawności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 8 lutego 2022 r.,

skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych w K.

z dnia 3 lipca 2020 r., sygn. akt X Ua [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. przyznaje od Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w S.) na rzecz adwokata M. D. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem pomocy prawnej udzielonej odwołującemu się w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 3 lipca 2000 r., oddalił apelację małoletniego B.L., reprezentowanego przez matkę A. L. od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 5 listopada 2019 r., mocą którego oddalono jego

odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. z dnia 7 maja 2018 r.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył skargą kasacyjną pełnomocnik odwołującego się. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona, bowiem Sąd drugiej instancji, w ocenie skarżącego, dopuścił się oczywistych naruszeń przepisów prawa materialnego i procesowego, będących w sposób bezpośredni związanych z kwestią kwalifikacji małoletniego B. L. jako osoby niepełnosprawnej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 426 ze zm.), co w konsekwencji skutkowało wydaniem wadliwego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła być przyjęta do rozpoznania, gdyż wskazana podstawa (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) nie została w sposób dostateczny zrekonstruowana. Już na wstępie skarżący zaznacza, że suponowane uchybienia oceniane są miarą spojrzenia przedstawiciela ustawowego odwołującego się. Tymczasem chodzi o obiektywnie istniejące wady, które mają charakter podstawowy i widoczny *prima facie*.

Zestawienie argumentów zawartych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania stanowi konglomerat twierdzeń, które zostały zbudowane uniwersalnie i szablonowo, co samo w sobie gubi istotę oczywistego naruszenia prawa, skoro chodzi o konkretny werdykt. Należy zaznaczyć, że został on wyprowadzony w oparciu o określone dowody (w tym z opinii biegłych). Z samego faktu, że wnioski końcowe są odmienne od oczekiwanych przez procesującą się stronę nie czyni zadość podstawie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Po wtóre, na proces oddalenia odwołania złożyło się szereg czynności procesowych, w tym wnioski wynikające z opinii lekarskiej. Dlatego kwalifikowane uchybienie powinno być skonkretyzowane i wyrażone w określonej czynności, bo dopiero wówczas staje się widoczne i podlega ocenie, czy jest elementarne. Tymczasem przyjęcie supozycji, że ubezpieczony jest osobą niepełnosprawną a Sąd dopuścił się naruszeń w

obrębie prawa materialnego i procesowego siłą rzeczy wkracza w sferę swobodnej oceny dowodów, jakiej dokonał Sąd Okręgowy. W pisemnych motywach wskazano przyczyny, z powodu których odmówiono zaliczenia ubezpieczonego do osób wymagających konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innych osób. Użyte instrumentarium prawne nie koliduje z zasadami doświadczenia życiowego, bowiem w sposób logiczny - choć sprzeczny z intencją odwołującej się – wyjaśnia motywy odmowy uwzględnienia żądania. Na tym etapie nie sposób dojrzeć oczywistego naruszenia prawa, a na pewno nie może nim być sam fakt wydania orzeczenia oddalającego odwołanie, gdyż wówczas w każdym wypadku negatywnego rozstrzygnięcia mielibyśmy do czynienia z przesłanką z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Ustalenie niepełnosprawności wymaga wiadomości specjalistycznych, gdyż w ten sposób weryfikuje się subiektywną ocenę odnośnie do stopnia dysfunkcji, z którymi styka się ubezpieczony. Nie trzeba specjalnych wywodów, że troska przedstawiciela ustawowego w ochronę interesów dziecka nie tworzy autonomicznych podstaw do akceptacji stanowiska zawartego w odwołaniu, w tym także wtenczas, gdy między orzeczeniem pozwanego a wyrokowaniem przez Sąd drugiej instancji doszło do potencjalnego pogorszenia się stanu zdrowia. Oś procedowania stanowi zaskarżona decyzja. Stąd wobec braku przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. orzeczono w myśl art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej odwołującemu się w postępowaniu kasacyjnym, orzeczono w myśl art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r.- Prawo o advokaturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 1621) w związku z § 15 ust. 2 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 18) w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r. SK 66/19 (Dz.U. z 2020 r., poz. 769).